

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

CHRISTY MCKELLEN

Ar jai pavyks?

2018 balandis–birželis

Christy McKellen
(Kristy Makelen)

AR JAI PAVYKS?

Romanas

Versta iš Christy McKellen,
Unlocking Her Boss's Heart, 2016 5
© Christy McKellen, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0366-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Kara Winston skalūno laiptais pasiekė juodas tviskančias namo duris Pietų Kensingtone slopindama ypatingos pastato elegancijos keliamą pagarbią baimę. Būdama jauna, naivi, tačiau degdama viltimi ji svajojo būtent apie tokį būstą. Jos svajose keturių aukštų Viktorijos laikų namuose siautė laimingi vaikai, kuriuos juodu su gražuoliu vyru auklėtų su begaline meile, tačiau griežtai. Vakare, suguldę mažuosius padūkėlius į lovas, abu kvatotūsi iki valios.

Kiekviename kambaryje būtų pamerkta skintų gėlių puokštė, o pro didžiulius vitražinius langus sklistų šviesa ir žaismingai tviskėtų ant skoningų baldų.

Deja, realybė kiek kitokia – Kara gyvena apleistame vieno kambario butelyje Islingtone, tūkstančius mylių nutolusiame nuo šių dieviškų rūmų. Tiesą sakant, jeigu šiandien nepasiseks, net ir tas vargas butas netrukus gali būti nebe jos. Triguba espresso kavos porcija, kurią šįryt išgėrė, teliuškavo skrandyje, o ji niekaip nesiliovė svarsčiusi, kad vieta, kurią šešerius metus vadino namais, slysta iš rankų

dėl perdėto šeimininko godumo. Jeigu skubiai nesusiras kito darbo, nunarinusi galvą sliūkins atgal į Kornvalį, į laiko pamirštą kaimą, ir prašysis būti priimama tėvų į mažulytį kambarį drauge su šunimis, kol atsistos ant kojų.

Žinoma, ji nuoširdžiai mylėjo tėvus, bet vien pagalvojus, kad tektų vėl stumdytis alkūnėmis nedidelėje erdvėje, krėtė šurpas. Jie taip apsidžiaugė, kai prieš šešis mėnesius Kara paskambino ir pranešė, kad gavo svajonių darbą – vadovo padėjėjos vietą vienoje iš didžiausių šalies korporacijų. Dėl visiems žinomo mamos pomėgio liežuvauti naujiena netruko pasklisti: Karos telefoną ir elektroninį paštą užplūdo giminių, bendruomenės narių sveikinimai.

Vien pagalvojusi, kad tektų paskambinti ir kaip nors paaiškinti, kodėl, nepraėjus nė trims mėnesiams, gavo atleidimo lapelį, ji nukaito iš gėdos. Nevalia leisti, kad taip nutiktų. Juk tėvai tiek paaukojo, kad sumokėtų už gerą išsilavinimą ir jai atsivertų tokios galimybės, kurių jie patys niekada neturėjo. Kara buvo jiems skolinga daug daugiau.

Tereikia lašelio sėkmės ir jai niekada neteks kęsti to žeminančio pokalbio. Ši diena – tai puiki proga susigrąžinti pasitikėjimą. Kara privalo gauti šį darbą ir visa kita susitvarkys.

Po pažastimi laikydama segtuvą su gyvenimo aprašymu ir puikiomis rekomendacijomis, ji paspaudė tviskantį žalvario skambutį ir laukė, kol namo šeimininkas atvers duris. Vis dar laukė. Nerimastingai trepsėdama koja, delnais išlygino geriausio savo kostiumėlio sijoną. Norėjo atrodyti kiek įmanoma profesionalesnė ir labiau pasitikinti savimi, kai durys atsivers. Tik jos taip ir liko uždarytos. Galbūt namo gyventojas neišgirdo skambučio? Vargais negalais atsispyrusi įpročiui kramtyti nagus – neseniai buvo jo atsikračiusi – paskambino darsyk. Tik šį kartą piršto ilgiau neatitraukė. Jau ketino pasiduoti ir grįžti vėliau, bet durys netikėtai atsilapojo, o už jų stovėjo aukštas, neįsivaizduojamai dailus tvirto stoto vyras, nuo kurio sklido ypatinga ramybė. Nejučia Karos širdis ėmė plakti kiek greičiau.

Šokolado spalvos plaukai, kuriuos jau reikėtų pakirpti, nerūpestingai krito ant kaktos kiek pridengdami skvarbias šviesiai rudas su aukso atspalviu akis. Jeigu jos kas nors būtų paprašęs apibūdinti vyrą vienu žodžiu, pavadintų *šauriu*. Jam šis apibūdinimas idealiai tinka.

Suirzusio vyro žvilgsnis nuslydo nuo Karos veido prie suspausto segtuvo.

- Taip? - prakalbo jis tokiu piktu tonu, kad ji

nejučia atsitraukė kelis žingsnius ir vos nenuvirto nuo laiptų.

- Ponas Maksas Fajerbrasas? - Deja, po tokio nedraugiško sutikimo balsas vos pastebimai virptelėjo. Vyriškis dar smarkiau susiraukė.

- Tiems, kas trainiojasi apie duris, neaukoju.

Giliai įkvėpusi, Kara nušvito plačia ir užtikrinta šypsena ir kuo kantriau atsakė:

- Nerenku labdaros. Atėjau dėl darbo.

Jo priešiškumas blykčiojo lyg ryškus vasaros žaibas.

- Ką čia paistote? Neketinu nieko samdyti! - Karai odą badė it karštomis adatomis. Ji sutrikusi sumirksėjo jausdama, kaip kyla panika.

- Tikrai? Bet mano pusseserė Popi sakė, kad jums reikalingas asmeninis padėjėjas, nes esate užsivertęs darbais.

Vyras sukryžiuo rankas ant krūtinės ir papurtė galvą. Jo veide pasirodė nerimas.

- Pasakiau tai Popi tik tam, kad ja atsikratyčiau, - atšovė suirzęs. Karos skrandis skaudžiai susitraukė.

- Tai jums nereikia padėjėjo?

Užsimerkęs jis brūkštelėjo ranka per smakrą ir šaižiai atsiduso.

- Aš tikrai labai užsiėmęs. Neturiu laiko net

pokalbiams su kandidatais. Ką jau kalbėti apie mokymą. Todėl jeigu leisite... – namo šeimininkas jau ruošėsi užtrenkti duris, tačiau labai greitai Kara metėsi į priekį ištiesusi abi rankas, kad jį sustabdytų. Segtuvas su dokumentais triukšmingai nukrito ant žemės.

– Palaukite! Prašau! – vyro veide pasirodė nuostaba, sumišusi su kitais jausmais. Vis dėlto jis stabtelėjo, durys vėl pajudėjo atsiverdamos tuos kelis colius. Neprarasdama atkaklumo, Kara susišlavė pasklidusius popierius, ištiesė pečius įsijausdama į pardavėjos vaidmenį, kuriam ruošėsi nuo tos akimirkos, kai gavo Popi elektroninį laišką apie šią aukso vertės galimybę.

– Esu labai talentinga ir sparčiai mokausi. Turiu šešerių metų asmeninės padėjęs darbo patirtį, todėl nereikėtų daug manęs mokyti, – balsas pasidarė spigus, tačiau mergina nesitraukė. – Puikiai moku dirbti viena. Esu tiksli ir kruopšti. Pamatysite, kai priimsite į darbą, – ištarė mėgindama atrodyti savimi pasitikinti, nors taip ir nesijautė. Jis toliau tylomis spoksojo į ją, o rankomis duris laikė taip, tarsi rimtai svarstyto užtrenkti jas tiesiai Karai prieš nosį. Ji neketino pasitraukti be kovos. Nusivylimo ir pralaimėjimo patyrė užtektinai.

- Suteikite galimybę parodyti, ką moku. Nemokamai. Šiandien. Jeigu mano darbas patiks, rytoj pradėtume oficialiai, - nuo tos dirbtinės šypsenos jai maudė žandus. Vyras prisimerkė, tarsi svarstyty pasiūlymą. Po kelių įtampos kupinų tylos sekundžių, kai atrodė, kad širdis iššoks iš krūtinės, vyriškis linktelėjo segtuvo, kurį Kara stipriai suspaudusi laikė rankose, pusėn.

- Čia jūsų gyvenimo aprašymas? - paklausė.

- Taip, - atsakė Kara ir ištiesė popierius. Su-
laikiusi kvapą stebėjo, kaip jis juos varto.

- Gerai, - pratarė jis galiausiai sunkiai atsi-
dusdamas ir ištiesdamas jai segtuvą. - Šian-
dien parodykite, ką mokate, ir jeigu liksiu pa-
tenkintas, pasiūlysiu vieno mėnesio bandomąjį
laikotarpį. Tada nuspręsiu, ar esate verta nuo-
latinio darbo, ar ne.

- Sutarėme, - Kara ištiesė ranką, Maksas su-
glumęs į ją pažvelgė, tada apglėbė savąja,
kuri buvo tvirta ir šilta. Jos kūnu lyg elektros
srovė perbėgo palengvėjimas, sumišęs su
karštu net pirštų galiukus pasiekusiu dilgčio-
jimu, sukeltu šio paspaudimo.

- Geriau užeikite, - pasiūlė vyras atitrauk-
damas ranką. Atsuko jai plačią nugarą ir dingo

viduje.

Sprendžiant iš atžagaraus bendravimo, teks gerokai paplušėti, kad jam įtikėtų. Kara mėgo iššūkius – net jei juos pateikdavo tokie vyrai, nuo kurių prasidėdavo skrandžio spazmai.

Suėmusi save į rankas, ji nuskubėjo paskui jį užverdama sunkias duris sau už nugaros. Atsisuko kaip tik laiku, kad pamatytų, kaip jis žengia pro kitas duris vestibulio gale. Bet koks tai buvo vestibulis! Didesnis nei visas jos butas. Ant aukštų kremos spalvos sienų išrikiuoti abstrakcionizmo meno kūriniai, nutapyti ant drobės. Ne kokie atspausdinti ir ant sąvaržėlių sukabinti paveikslukai kaip jos namuose. Spalvotų mozaikinių plytelių grindys driekėsi gerus penkiasdešimt metrų, kol prigludo prie plačių ažuolo laiptų į erdvią laiptinę, kurią saulės šviesa pasiekdavo pro milžiniškus vitražinius langus.

Stabtelėjusi prie marmurinio stalo vestibulyje, ji su liūdesiu pastebėjo, kad ant jo stinga gėlių. Tada giliai įkvėpė pilnus plaučius ir patraukė į tą kambarį, kuriame dingo vyras.

Ji tikrai gali su tuo susitvarkyti. Padarys nepakartojamą įspūdį. Todėl, kad ji pati yra nepakartojama. Juk taip, Kara? Tiesa?

Kambarys, į kurį įžengė, buvo erdvus kaip ir vestibulius, tik dalis sienos iki juostos paveikslams sukabinti čia buvo šviesios ančių kiaušinių melsvumo spalvos, o virš jos – baltos. Toks derinys kūrė įspūdį, kad lubos nutolusios tūkstančius mylių, o pati Kara pasijuto esanti nepaprastai maža.

Maksas stovėjo ant tobulai nublizginto parketo kambario viduryje, veide matėsi neslepiamas nekantrumas. Kad ir kaip nervinosi, Kara negalėjo apsimesti nepastebinti, koks jis charizmatiškas. Atrodė, kad nuo šio vyro sklido stipri seksualinė energija.

– Beje, mano vardas – Kara, – ištarė ji lyg gumulą nurijusi nerimą ir draugiškai nusišypsojo.

Jis tylomis linktelėjo ir ištiesė jai nešiojamąjį kompiuterį.

– Šis atsarginis. Galite šiandien naudotis. Kai tik pasiruošite, pradėkite skenuoti ir sisteminti šiuos dokumentus, – paliepė jis rodydamas į beveik siūbuojančią popierių stirtą ant stalo prie lango. – Štai čia – dokumentų spinta, – mostelėjo ranka, – o ten – skeneris, – dar vienas mostas. – Katalogavimo sistema turi būti paprasta ir aiški, – užbaigė Maksas, balse skambėjo šioks toks jaudulys. Regis, jis nebu-

vo pratęs bendrauti su žmonėmis.

- Gerai, ačiū, - padėjo Kara imdama išties-
tą kompiuterį ir eidama atsisėsti ant ilgos,
žemos sofas, pristumtos prie sienos kitoje
kambario pusėje priešais masyvų ažuolo stalą,
ant kurio buvo kompiuteris ir didžiulis monito-
rius. Mėgindama suvaldyti įtampą, kuri užgimė
netekus paskutinio darbo, atvertė kompiuterį
ir atidarė interneto naršyklės langą. Tada pri-
sijungė prie savo elektroninio pašto ir sukūrė
failą „Fajerbraso valdymo sprendimai“. Ant
arbatos staliuko šalia sofas pastebėjusi šūsnį
vizitinių kortelių, pasičiupo vieną ir įsivedė
Makso telefono numerį, pridėjo jo elektroninio
pašto adresą. Kol Kara darbavosi, jis sėdėjo
priešais kompiuterį ir barškino klaviatūra, kai
netikėtai veiksmą nutraukė jos beldimas į du-
ris.

Gerai.

Pirmas dalykas, kurį ji ketino padaryti, - tai
paruošti jiedviem karšto gėrimo, o tada imsis
kalno popierių, kuriuos reikia suskaitmeninti ir
išsaugoti. Kara nutarė kol kas nekalbinti ir ne-
blaškyti Makso klausimais, verčiau truputį pa-
tyrinėti. Saugiai padėjusi kompiuterį ant sofas,
atsistojo ir patraukė prie durų norėdama susi-
rasti virtuvę. Vyras nė nepakėlė akių nuo ek-

rano, kai ji pražingsniavo pro šalį. Ką gi, jeigu nieko neišdegs, ji bent įgaus kitokios patirties nei ankstesniame darbe. Paskutinėmis dienomis ji negalėdavo nė krustelėti nestebima priekaištingų žvilgsnių.

Virtuvė buvo tiesiai priešais ir Kara kelias minutes stovėjo ją tyrinėdama. Matė didžiulį kremo spalvos marmuro stalą stiklo viršumi, apsuptą šešių kėdžių. Viskas labai nauja ir tvarkinga – daiktai buvo savo vietose. Atidariusi indaplovės dureles, įsispoksojo į vieną puoduką ir vieną dubenėlį.

Hmmm. Taigi, Maksas čia gyvena vienas? Nebent jo partnerė šiuo metu išvykusi. Apžvelgdama erdvę, Kara ieškojo nuotraukų, tačiau nė vienos nepastebėjo. Nebuvo nė jokio magnetuko ant milžiniško dydžio šaldytuvo. Tiesą sakant, ši vieta atrodė tokia tuščia ir sterili lyg kokia operacinė.

Paėmusi puodelį, patikrino, ar nelikę prieš tai jame buvusio gėrimo pėdsakų. Užudė kavos kvapą. Gerta be cukraus ir pieno. Šitai nusprendė iš spalvos.

Ant stalviršio stovėjo kavos aparatas. Aki-mirką ar kelias Kara žvelgė į jį sutrikusi, bet greitai išsiaiškino, kaip šis veikia. Pustuštėje spintelėje aptiko maltos kavos. Paruošė puo-

delį juodos jam, o į savąjį negailėdama šliūkštelėjo pieno.

Griždama į kambarį, Kara pastebėjo, kad Makso poza nepakito nė per centimetrą – jis toliau įnirtingai kaukšėjo klaviatūra.

Atsargiai padėjo jo gėrimą ant stalo, jis dėkodamas linktelėjo. Tada Kara peržvelgė spintoje surikiuotus segtuvus, kad suprastų, kokia čia taikoma sistema, dėbtelėjo į popierių krūvą, giliai atsiduso ir ėmėsi darbo.

Jis seniai nebuvo sutikęs tokios ryžtingos moters. Akies kampučiu Maksas Fajerbrasas stebėjo, kaip Kara perkėlė šūsnį dokumentų nuo stalo iš pradžių ant sofos, vėliau ant grindų. Sužiuręs į puodelį pagalvojo, kad paruošė jam juodą kavą nė nepasidomėjusi, kokią mėgsta. Hm. Šito jis nesitikėjo. Padėjėjai, su kuriais dirbo, užpildavo lavina klausimų, o Kara imasi iniciatyvos ir tiesiog dirba. Ko gero, šis bandomasis darbas bus kitoks, nei jis manė, kai juodu ant laiptų paspaudė rankas.

Popi elgėsi kaip įprasta – tiesiog atsiųsdavo jam ką nors nieko nepranešusi. Ką gi, jo bičiulė buvo sumani manipuliuotoja. Ji puikiai suprato, kad Maksas mėgina jos atsikratyti, kai pažadėjo susirasti pagalbininką, todėl pasiryžo pati tai įgyvendinti....